

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1172/2021
10.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Душан Игњатовић, адвокат из ... и ББ, адвокат из ..., против туженог "Tigar Tayers" d.o.o., чији је пуномоћник Ивана Поповић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3584/2020 од 19.02.2021. године, у седници одржаној дана 10.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3584/2020 од 19.02.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца АА из ... и туженог "Tigar Tayers" d.o.o. из Пирота, за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 140/20 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи, као незаконито, решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 26.04.2017. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да га врати на рад са датумом 26.04.2017. године и да му призна сва права на раду и по основу рада, као и да га распореди на одговарајуће радно место које одговара његовом знању и способностима, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да тужиоцу накнади штету у виду изгубљене зараде за период од 28.04.2017. године, као дана отказа уговора о раду, до дана враћања на рад и да за њега уплати припадајуће доприносе код надлежних организација социјалног осигурања, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Републичког фонда за здравствено осигурање и Националне службе за запошљавање, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом, почев од дана протекла рока за добровољно испуњење до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 231.000,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 3584/2020 од 19.02.2021. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Пироту П1 140/20 од 20.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права. Трошкове ревизијског поступка по ревизији је тражио опредељено.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца. Трошкове ревизијског поступка је тражио опредељено.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу уговора о раду бр. .../... од 27.03.2006. године, измењеног анексима, а на пословима ... у ..., све до 28.04.2017. године, када му је, решењем туженог бр. .../... од 26.04.2017. године, отказан уговор о раду. То решење донето је на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, а као разлог за отказ наведено је недолично понашање тужиоца који је претио и вређао запослене, ВВ и ГГ, уз позив на одредбу члана 127. став 1. тачка 49. и тачка 52. Анекса 4. Колективног уговора туженог од 04.12.2015. године. Побижаним решењем, тужиоцу је стављено на терет да је дана 08.03.2017. године, око 15,00 часова, након што му је шеф, ВВ, уручио годишњи извештај о перформансама радника, непримерено реаговао протестујући због неправилног оцењивања, тврдећи да због тога он не може да напредује, а да је некада био у диверзантско-извиђачкој јединици, те да зна начин како ће да "поколее свог шефа и непосредне руководиоце и њихове породице", да зна начин како да се обрачуна са људима који су против њега, те да зна да треба да мења радно место и начин како да то спречи. Такође, у току истог дана, било је притужби на слично понашање тужиоца и према колегама из исте смене: ДД, ГГ и ЂЂ, који су доставили и писане изјаве о понашању тужиоца према њима. Тужени је тужиоцу, пре доношења решења о отказу уговора о раду, доставио упозорење о томе да постоје разлози за отказ уговора о раду прописани одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, односно члана 127. став 1. тачка 49. и 52. Анекса бр. ... Колективног уговора туженог, па се тужилац на наводе из упозорења писаним путем изјаснио. Изведен је доказ вештачењем од стране вештака неуропсихијатра који се изјаснио да је тужилац, у време извршења радње које му се стављају на терет био урачунљив, да их је свесно и вољно предузео, али да није у стању да буде физички агресиван према другим људима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев тужиоца, у целини, неоснован, јер му је радни однос код туженог престао у законито спроведеном поступку, пошто је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђену општим актом и уговором о раду послодавца.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...75/2014), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Истом одредбом закона у ставу 3. тачка 8., прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану општим актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У одредби члана 127. став 1. тачка 49. Колективног уговора туженог, у вези са анексом бр. ... Колективног уговора туженог од 28.01.2015. године, предвиђено је да запослени чини повреду радне обавезе и не поштује радну дисциплину ако се недолично понаша према запосленима (свађа, увреда и слично), директору или послодавцу, односно понашање које послодавац не може да толерише. У тачки 52., предвиђено је да запослени чини повреду радне обавезе ако не поштује радну дисциплину и има такво понашање због ког не може да настави рад код послодавца или се понаша супротно ономе што је прописано правилима пословног и етичког понашања запослених.

У конкретном случају, тужилац се дана 08.03.2017. године, сукобио са својим непосредним руководиоцем, ВВ, са којим је почео да се свађа након што му је овај саопштио оцену којом је вреднован тужбени рад. Том приликом тужилац је свом непосредном руководиоцу рекао да је у војсци био у диверзантској јединици и да зна како ће „са таквима да се обрачуна“, што је ВВ схватио као претњу. Истог дана тужилац се сукобио и са другим запосленима, због чега нико више није желео да са њим ради. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у ком су наведене повреде које му се стављају на терет, уз навођење времена, места и начина на који су учињене, а тужилац се писмено изјаснио на наводе из достављеног упозорења. То значи да је поступак, од стране туженог, спроведен законито, јер је тужилац учинио повреду радне обавезе наведену у решењу о отказу уговора о раду, па је због тога његов тужбени захтев неоснован, како за поништај тог решења, тако и за враћање на рад и накнаду штете, сходно одредби члана 191. Закона о раду, имајући у виду да је враћање запосленог на рад и обавеза послодавца да му накнади штету, прописано код незаконитог престанка радног односа, што овде није случај.

Наводима ревизије тужиоца о томе да претње тужиоца да ће да "поколе шефа и руководиоце и њихове породице", не постоје, а да је тужилац приговарао на оцену резултата рада јер је сматрао да је дискриминисан по основу инвалидности примене етичког кодекса, побија се правилност утврђеног чињеничног стања, што није дозвољено, сходно одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона прописано је да ревизија не може да се изјави због погрешно или

непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Ревидент у ревизији понавља жалбене наводе који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, па Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, применом одредбе члана 414. став 2. Закона о парничном поступку, обзиром да то није потребно ради постизања новог, нити уједначеног тумачења права.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, садржана у ставу другом изреке, донета је применом одредбе члана 165. став 1., у вези члана 153. и 154. Закона о парничном поступку. Тужилац није успео у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, док туженом трошкови одговора на ревизију нису били потребни.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић